

Utószó Sütő András leveléhez (Haász Albert)

Százszor meggyötört, véráztatta föld,
könny és szenvedés, lánc és rettegés.
Sors-üldözte nép léte most a tét,
bűne az, hogy él - s más nyelven beszél.

Van, ki szembeszáll. A többség tűr és vár.
Van néhány áruló, s ki tudja hány földönfutó?
Ki otthagy mindenét, párját, gyermekét,
az ősök nyughelyét, hogy mentse életét.

Hosszú az út,
távol a cél.
Mennie kell,
bárhova ér.
Társa a Nap,
s az északi szél.
Nincs egyebe
csak a remény.

*Diószeg, Nagyszeben,
Szalonta, Segesvár,
Nagyvárad, Torockó,
Beszterce, Temesvár,
Kolozsvár, Nagyenyed,
Szelistye, Kovászna,
Nagybánya, Szerdahely,
Belényes, Szováta*

/zene-betét/

Kérdőn néz Reád a lelkiismeret:
Megtettél-e - mondd - mindent, mit lehet?
Közös volt a múlt, közös a szavunk.
Éreznetek kell: össze tartozunk !

Látod, mennyit ért sóhajtozástok,
a lenyelt sértések, tiltakozások.
Addig lépjetek, míg van mit tennetek,
hogy visszakaphassák szülőföldjüket.